CRÍTICA LITERÀRIA

LLUCIÀ POU SABATÉ
Historiador i teòleg

Un camí per a la pau interior

Els autors, persones d'aguda intel·ligència i profunda recerca personal, ens parlen d'espiritualitat com a base per a la pau interior i la pau social: aporten una manera d'actualitzar el missatge de les tradicions espirituals, al món actual tan canviant. L'ego ens causa problemes, i es pot transcendir si entrem a la nostra interioritat, ens transcendim. I com en un iceberg, el que portem a dins transcendeix a l'exterior. Si portem pau, s'estén la pau al voltant nostre; si molts porten la pau, hi haurà pau en aquest món tan necessitat. Si despertem la nostra consciència, no només les persones sinó també la nostra relació amb la Terra estarà plena de pau i harmonia.

En aquesta època tan plena de pors i conflictes, *Espiritualizarse* ens parla d'una comprensió sobre el sentit que tot té quan s'integra en una cosa més gran, una causació que ve des de dalt i que recondueix totes les coses cap al bé. Això crea un sentit d'acceptació d'aquesta voluntat divina, que supera qualsevol resignació i negativitat i que és plena d'esperança. Es tracta d'una comprensió espiritual, sobretot de la llei de l'amor que ho regeix tot i ho integra tot. És un projecte de pau: aquesta vida no podem controlar-la amb la raó perquè el més bàsic, que és la pròpia vida, és un regal diví, per això el millor és deixar-ne les regnes al que ve de dalt: si perdem l'agenda pròpia i aprenem a deixar-nos portar per aquesta energia divina que ens acompanya, podrem evolucionar d'una manera més plena: les pors desapareixeran en deixar de voler controlar el nostre dia a dia, la pau profunda anirà niant a la nostra ànima, i l'anirem portant allà on anem, per fer el món més sostenible. Necessitem constructors de pau per desenvolupar una fraternitat universal.

RAFAEL DOMINGO i GONZALO RODRÍGUEZ-FRAILE
Espiritualizarse
Amazon, 2022, 219 pàg.

RAUXA

Persones, germans (I)

«No són invasors, són éssers humans.» Els bisbes espanyols han hagut de recordar una veritat tan elemental com aquesta arran de la matança d'almenys 37 persones que volien creuar la tanca de Melilla. Per si algú no n'està assabentat, val la pena recordar els fets: el dia de Sant Joan un grup d'entre 1.000 i 2.000 migrants, majoritàriament del Sudan i del Txad, van començar a saltar el mur fortificat que separa Espanya del Marroc (i, per tant, Europa d'Àfrica). Per tal d'impedir-ho la policia marroquina va carregar amb una violència inusual. La majoria de morts es van produir a conseqüència d'aquestes pallisses i també de l'allau humana causada pel pànic. Les persones que van aconseguir saltar el mur van ser reprimides per la Guàrdia Civil i la policia espanyola, les quals —un altre fet inèdit fins ara— van obrir la porta als gendarmes magribins, que van arrossegar migrants de nou cap al costat marroquí per tal de continuar-los apallissant. Mentre els bisbes espanyols recordaven que els immigrants africans són persones, i el papa Francesc demanava pregar «per aquests germans que han mort mentre buscaven l'esperança d'una vida millor», el govern espanyol, per mitjà del seu president, es felicitava per «l'extraordinari treball que ha fet el govern marroquí en coordinació amb les forces i cossos de seguretat de l'Estat». La Unió Europea i la Comissió Europea, fent gala de la fredor habitual, ni tan sols han cregut necessari lamentar els fets, que —no ho oblidem— han passat a la seva frontera. Diverses ONG, algunes d'elles cristianes, i fins i tot la mateixa ONU han demanat una investigació independent, però de moment ningú no s'ha sentit interpel·lat.

EDUARD BRUFAU